

«Συνελθόντες ποτὲ εἰς Ἀθήνας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, συνεζήτουν μίαν τῶν ἡμερῶν ποῖον ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς δημιουργίας εἶναι τὸ μεγαλύτερον. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ περιουστάτος, ἐπρότεινε τὸ ὑπὸ τινων ἀστρονόμων δοξαζόμενον περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστερων. ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος εἶναι ἥλιος ἔχων πλανήτας στρεφόμενους περὶ αὐτὸν, καὶ βρύων ἀπὸ φυτὰ καὶ ζῶα, ὡς ἡ γῆ αὕτη. Ὁ διαλογισμὸς ὅτος ἐθέρμανε τὰς φαντασίας τῶν, καὶ συνεφώνησαν νὰ ἰκετεύσῃσι τὸν Δία νὰ μεταβιβάσῃ αὐτοὺς τοῦλάχιστον εἰς τὴν σελήνην. καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἴδωσι τὰ θαύματα τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψαντες νὰ τὰ διηγηθῶσιν. Ὁ Ζεὺς συγκατένευσε, καὶ διέταξε τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὕψηλόν τι νὸς ὄρους, ὅπου νέφος ἤθελεν εἶσθαι ἔτοιμον νὰ μετακομίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ποθουμένην χώραν. Εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ἀσμένως ὑπήκουσαν, συμπαραλαβόντες καὶ τινὰς ἐκλεκτοὺς συνοδοιπόρους, ὡς βοηθοὺς εἰς τὸ περιγράφειν καὶ εἰκονίζειν πᾶν ὅ,τι καινοφανὲς καὶ περίεργον ἦθελε τοὺς τύχει. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν σελήνην, καὶ εὐρῆκαν ἐκεῖ παλάτιον, ἄριστα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν παρεσκευασμένον. Τὴν ἐπαύριον, ὄντες κεκοπιασμένοι ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἡσύχασαν εἰς τὸν οἶκον ἕως τὸ μεσημέριον, καθ' ἣν ὥραν προσκληθέντες εἰς γεῦμα τρυφηλότετον, εὐφράνθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἡ περιέργειά των ἀρκετὰ ἐσθέσθη.

Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶδον μόνον διὰ τὸν παραθύρων τὸν τερπνότετον ἐκεῖνον τόπον, κεκαλλωπισμένον μὲ ὠραιότατα ἄνθη, καὶ ἤκουσαν τὸ κελάδημα μελωδικωτάτων πτηνῶν μέχρι τῆς ἐσπέρας. Τὴν ἐπιούσαν ἐσηκώθησαν πολλὰ πρωτῆ, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ ν' ἀρχίσωσι τὰς παρατηρήσεις των· ἀλλὰ τινες θελητικώταται νεάνιδες τῆς σελήνης, ἐλθοῦσαι εἰς ἐπίσκεψιν, συνεβούλευσαν αὐτοὺς νὰ ἀναλάβωσιν ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, πρὶν ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπίπνον ἔργον τῆς νέας περιηγήσεως.

Ἡ ποικιλὴ καὶ πολυόψος τράπεζα, οἱ πολυτελεῖς οἶνοι, καὶ τὰ κάλλη τῶν παρθένων, ἐκλόνησαν τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων τούτων. Εἰσῆχθη δὲ καὶ συμφωνία μουσικῆς, αἱ νέαι ἤρχισαν νὰ τραγουδῶσι, καὶ τὰ πάντα μετετρέπησαν εἰς χαρὰν ὥστε δλόκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη ἐδαπανήθη ἐν εὐθυμίᾳ, ἑωσοῦ, τινὲς τῶν γειτόνων, ὑπὸ ζηλοτυπίας κινούμενοι, ὤρμησαν εἰς τὸν οἶκον μὲ γυμνωμένας ῥομφαίας. Οἱ ἐν τῇ συντροφίᾳ πρεσβύτεροι καθυσύχασαν τοὺς νεωτέρους, ὑποσχεθέντες νὰ ἐνάξωσι τοὺς ταραχοποιούς εἰς τὸ δικαστήριον εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν. Τοῦτο ἔπραξαν τῶνόντι, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινεν ἡ δίκη· αἱ κατηγορίαι

δ' ἐξ ἐνὸς μέρους, αἱ δικηγορίαι καὶ ἀπολογίαι ἐκ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐξώδευσαν ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελείονεν ἡ παρὰ τοῦ Διὸς τεθεῖσα προθεσμία. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐπανῆλθον οἱ ἑπτὰ σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνέβρευσσε πλῆθος πέριξ αὐτῶν ν' ἀκούσῃ περιγραφόμενα τὰ θαύματα τῆς σελήνης· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς εἴπωσιν, (ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζον), εἰμὴ ὅτι χλόη ἐκάλυπτε τὴν γῆν, συμμεμιγμένη μὲ ἄνθη καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων· ἄλλ' ὅποια ἄνθη εἶδον, ἢ ὅποια πτηνὰ ἤκουσαν, ἠγνόουν ὅλως διόλου· ὅθεν καὶ τὰ μέγιστα περιεφρονήθησαν.

Ἄν ἐφαρμόσωμεν τὸν μῦθον τοῦτον εἰς τοὺς προειρημένους, θέλομεν παρατηρήσει ἱκανὴν ὁμοιότητα. Αἱ τρεῖς ἡμέραι τοῦ μύθου δηλοῦσι τὰς τρεῖς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Πρῶτον, τὴν Νεότητα, καθ' ἣν, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν βλέπομεν τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλος ὁ καιρὸς αὐτὸς δαπανᾶται εἰς ὀκνηρίαν, τρυφὴν, καὶ διασκέδασιν.

Δεύτερον, τὴν Ἀκμὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἀποκαθίστανται εἰς τὸν κόσμον, νυμφεύονται, ἀνατρέφουσι τέκνα, χρηματίζονται, ὑπανδρεύουσι τὰς θυγατέρας των, καὶ οἰκονομοῦσι τοὺς υἱοὺς των.

Τρίτον, τὸ Γῆρας, καθ' ὃ, ἤδη πλουτήσαντες, περιπλέκονται εἰς ἔριδας καὶ δίκας, ἀφορώσας τὴν ἰδιοκτησίαν των.— Ὅστω πῶς συμβαίνει πολλάκις, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐρίσκουσι καιρὸν νὰ συλλογισθῶσι καὶ πρὸς τί ἐπλάσθησαν, καὶ διατὶ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΣΚΩΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ Μέγας Ἀγγλος μυθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνός μας, ὁ Σκῶτ, δίδει τὴν ἐπομένην συμβουλὴν εἰς τὸν υἱόν του.— «Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέμου Κάρολε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτήνη καὶ πτηνὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του.» Ἀλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτριβον εἰς σπήλαια καὶ σκηνάς, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαυτικὰς καλύβας διὰ τοὺς πτωχοὺς· διατὶ δὲ τοῦ-

το, εἰμὴ διότι ἔχομεν τὴν δύναμιν, θεωροῦντες τὰ παρελθόντα, νὰ ἐπιβελτιώνωμεν τὰς βελτιώσεις τῶν προγόνων ἡμῶν, καὶ ν' ἀποφεύγωμεν τὰ σφάλματά-
των ; Ἀλλὰ πρὸς κατόρθωσιν τούτου ἀπαιτεῖται ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας, καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῆς μετὰ τὰ γι-
νόμενα.»

ΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑ.

Ἀδύνατον εἶναι ποτε λαὸς νὰ συνειθίσῃ
Προθύμως καὶ ἐπιμελῶς τὸ μέλλον νὰ φροντίσῃ,
Ἀνίσως ᾗν' ἀδέσβαιος τοῦ δι' αἱ σπουδαί του,
Οἱ κόποι του οἱ τίμοι καὶ αἱ προσπάθειαι του,
Θὰ λάβουν ἔκθασιν καλὴν κ' ὠφέλειαν τελείαν,
Καὶ νὰ προσμένῃ μάλιστα καλὴν ἀντιμισθίαν
Καὶ δι' ὅς' ἀπέκτησε καὶ ὅσα ἀποκτήσῃ,
Δικαία νομοθέτησις θέλει τὰ ἀσφαλίσαι.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ.

Ὡς τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσεχε νὰ ποτίζῃς,
Ἀλλὰ ποτὲ μὲ πλησμονὴν νὰ μὴ καταποντίζῃς.
Τὴν ζωὴν καὶ τὴν υγείαν συντηρεῖ μὲν ἡ τροφή,
Κατατρέπει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίως ἡ τρυφή.
Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον ὅσα ἀποθηκεύει,
Ἀλλ' ὅσα εὐκολώτερα ὁ στόμαχος χωνεύει.
Ὅσοι τοῦ Βάχχου τὸν χυλὸν πίνουναι μ' ἀμετρίαν,
Οὗτοι θὰ ὑποφέρωσι χολῶν τὴν τιμωρίαν
Χειράγραν καὶ παράλυσιν καὶ τὴν ἀποπληξίαν,
Εἰς δὲ τὴν οἰκογένειαν φέρουσι δυστυχίαν.
Ἐχων τοὺς πόδας σὲ ζεστός, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν,
Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφράν, ἡττροῦ δὲν ἔχεις χρεῖαν.

Καλὸν νὰ μάθῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ,
Πλὴν ἀφοῦ πάθῃ καθεὶς, ἅς μάθῃ
Νὰ μὴ γλιστρήσῃ πάλιν εἰς λάθῃ.

Αἱ ἀπορίαι γίνονται διὰ τῆς ἀεργίας·
Αἱ κακουργαίαι δ' ἔπειτα διὰ τῆς ἀπορίας.

Ὕμνος διὰ μικρὰ παιδιά.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ὡς φῶς ἔκαμε μικρὸν,
ἵνα φέγγῃ ἀσφαλῶς
Εἰς ἀτάραχον ὁδόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ἄνθος ἔκαμε μικρὸν,
Ν' ἀναπέμπῃ ἀφειδῶς
Εὐωδίασμα τερπνόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ἄσμα ἔκαμε μικρὸν,
Εἰς τοὺς πάσχοντας οἰκτρῶς
Δῶρον λίαν ποθητόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ῥάβδον ἔκαμε μικράν,
Νὰ βαδίζω εὐσεβῶς
Μὲ καρδίαν καθαρὰν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ὕμνον ἔκαμε μικρὸν,
Νὰ ὁμῶ διηγεῖσθαι
Καὶ νὰ προσκυνῶ αὐτόν.

ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ.

Ἄν ἕκαστον ἄτομον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔπαυε
τοῦ ἔχειν ἰδιόζοντα φωνῆς τόνον, καὶ ἂν τὸ χειρό-
γραφον ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἔγινετο ὁμοειδές, πολλὴ
ἀπάτη καὶ σύγχυσις ἦθελον προέλθει ἐκ τούτου εἰς
τὰς οἰκιακὰς, πολιτικὰς, καὶ ἐμπορικὰς σχέσεις τοῦ
κόσμου. Ἀλλ' ὁ πάνσοφος καὶ ἀγαθοποιὸς Πλάστης
ἐμπόδισεν διὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰς δυσκολίας ταύτας, ποι-
κίλιαν ἐντυπώσας ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ
ἐφ' ὅλων τῶν ἔργων του. Ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ
προσώπου διακρίνεται πᾶς ἄνθρωπος εἰς τὸ φῶς· ἐκ
δὲ τῶν τόνων τῆς φωνῆς ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ σκό-
τος, ἢ ὅποτε ἀδιαχώριστον ἔμφραγμα χωρίζει αὐ-
τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοίων του· τὸ δὲ χειρόγραφον μαρτυ-
ρεῖ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ καὶ ἀτομικότητα, ὅποτε ἡπει-
ροι καὶ ὠκεανοὶ μεσολαβῶσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν
συγγενῶν του, ὥς καὶ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς σκο-
ποὺς αὐτοῦ εἰς μελλούσας γενεάς μετὰ παρέλευσιν
πολλῶν αἰώνων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ὑπὸ τίνος ἐξελέχθη ὁ δευτερός βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;
- 2) Τί παρεκίνησε τὸν Δαβὶδ ν' ἀφήσῃ τὴν ποιμενικὴν ζωὴν
του καὶ νὰ καταταχθῇ ὡς στρατιώτης;
- 3) Διὰ ποίους λόγους οἱ Ἰσραηλῖται ἐζήτησαν νὰ κυβερνη-
θῶσιν ὑπὸ βασιλέως;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Συνδρομαὶ γίνονται καὶ σώματα τῶν παρελθόν-
των ἐτῶν τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν καὶ τοῦ Ἀστέρο-
ς τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων
Γραφῶν ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀντικρὺ τοῦ χρυσοχοείου τοῦ
κ. Στεφάνου.

—Μὲ τὸ ἐπόμενον φύλλον τελειοῦναι τὸ ἔτος· παρακαλοῦν-
ται οἱ ἀναποκριταὶ καὶ συνδρομηταὶ μᾶς νὰ μᾶς στελλωσιν
ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου τὰ δόνματα τῶν νέων συνδρομητῶν.